

не можа да се удържи и падна съ разперени ржце.

Въ първия мигъ почувствува остри болки, неопредѣлено де — навсѣкжде. Размърда се, поиска да стане, но не можа. Лѣвата ржка и лѣвия кракъ страшно го заболѣха. Остана да лежи така. Бавно-бавно се опомняше, Всичко му се видѣ до чепелостъ странно — нощемъ, въ градина, на земята, звезди блещукатъ надъ него. И той лежи предъ паметникъ... „Чий е тоя паметникъ?“ Събитията на деня извиха като вихрушка презъ ума му и той съ болка и страхъ за извършеното се опита да стане.

Впери очи въ статуята и болезнено изтрѣпна — тя бѣ обезобразена.

На мѣстото на носа се кривѣше отвратителна дупка, лицето бѣ обелѣно отъ камъка и малко клюмнало на дѣсно, едната ржка извита...

Запетайката, въ непоносимъ ужасъ, го гледаше и мълчеше. Въ душата му всичко занѣмѣ. Лицето му се изкриви като на статуята. Той съ мжка пристана и се допрѣ до пиедестала. Облегна се безсилно на него и дълбоко, дълбоко зариде...

Раменетѣ му безпомощно се свиха, ржцетѣ ту се вдигаха, ту падаха, хвѣщаше се за лицето, за косата... Той почна тихо и скръбно да си повтаря.

— Защо, защо?

Но никакъ не можеше да си припомни защо направи това. И като милваше съ ржка гранита, гладкъ и студенъ, като надъ трупа на нѣкой близъкъ, който ненадейно е починалъ, Запетайката почна унило, съ разбитъ гласъ, да нарежда:

— Самъ, самъ, защо? Ти не бѣше виновенъ... какво си ми направилъ лошо ти? Ти си символъ, вѣчностъ!... А сега?... Ще те махнатъ отъ тука, ще те заровятъ въ земята... Свършено е вече!... Свършено е съ мене — нѣма го Иванъ... свършено!...